

ANDRA VÄRLDAR ÄN DESSA

STEPHEN KING OCH PETER STRAUB

Andra världar än dessa

ÖVERSÄTTNING HELENA DAHLGREN

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

CITAT

Sid 39. Från »När Dan McGrew vart skjuten« av Robert W. Service.

Ur *Guldgrävardikter*, övers. Ture Nerman. Bonnier, 1917.

Sid 99. Från »The Rodeo Song« av Gary Lee & Showdown. Text: Gaye Delorme.

Ur *Welcome to the Rodeo* (Damon Records, 1980).

Sid 149. Från »Fern Hill« av Dylan Thomas.

Ur *Och döden skall inte längre råda: 58 dikter*, övers. Jan Berg. Modernista, 2024.

Sid 195. Från *Julius Caesar* av William Shakespeare, övers. Carl August Hagberg.

Sid 353. Från *Macbeth* av William Shakespeare, övers. Carl August Hagberg.

Bibeltat: Sid 70, Första Timotheusbrevet 6:9. Sid 138, Job 38:4.

Sid 634, Matteus 6:34.

Översättaren vill tacka John-Henri Holmberg och Lennart Olofsson för vackra ekon.

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081463-2

COPYRIGHT © 2026 by Stephen King and Peter Straub

Published by agreement with Stephen King, c/o The Lotts Agency, Ltd., New York
and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen

ORIGINALET TITEL Other Worlds Than These

ÖVERSÄTTNING Helena Dahlgren

ILLUSTRATIONER Gabriel Rodríguez

OMSLAGSFORMGIVNING Will Staehle / Unusual Corporation,
svensk bearbetning av Ingrediensen AB

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

Till Susan, Ben och Emma med kärlek

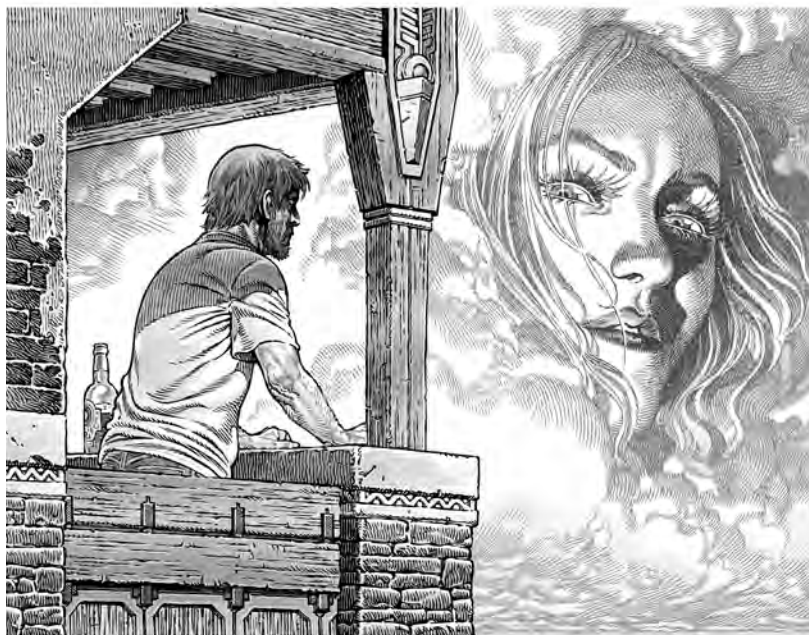
DEL ETT

Rödhuvade spetthackare

De döda är alla lika.

CHARLES STARKWEATHER

1

1

Precis här och nu (som en gammal vän brukade säga) befinner vi oss i det föränderliga nuet, så se det här och se det väl.

En man står på en balkong, lutad mot ett midjehögt räcke av rosafärgad sten – det som brukar kallas kinnasten (eller bara kinna) i den här delen av Mittvärlden. Han har på sig urblekta jeans och en lika urblekt t-shirt som gör reklam för Kingsland Ale – KUNGEN AV ALE, enligt företagets slogan. Den här mannen har druckit många flaskor Kingsland och skriver gladeligen under på det. Inte bara för att ölet är gott, utan för att några kära gamla vänner en gång i tiden bryggde det i en stad som heter French Landing. Den staden ligger i en annan värld.

Vi känner den här mannen. Han är inte den tolvårige pojke vi

9

träffade i september 1981, men likheten med den pojken, som vi först stötte på i en stad vid namn Arcadia Beach, New Hampshire, är oförneklig. Den pojken befann sig i början av ett stort äventyr, fastän han inte visste om det. Allt han visste i september 1981 var att hans mamma var sjuk. Hur sjuk begrep han inte, men en röst inom honom viskade: *Väldigt sjuk, väldigt sjuk*.

Det är inte Atlantens rytmiska vågor han blickar ut över i dag, utan Rena havet i Mittvärldens västra baronier. Men just nu, med händerna djupt nedgrävda i fickorna och håret rufsigt av havsbrisen, så att de grå inslagen knappt syns, hade han nästan kunnat vara den pojken.

Han borde se mer ut som mannen han var i French Landing, för han är närmare den mannen i ålder, men livet fungerar inte alltid på det viset. Pojken hade varit orolig för sin sjuka mor, men i övrigt oprövad av livet. Den här mannen har prövats på alla tänkbara vis, och det syns också i hans ansikte. Djupa linjer kring mungiporna. Kråkfötter – lika djupa – runt ögonen. Hans hår, som var gråsprängt när han först kom till kuststaden, är nu mer salt än peppar. Staden heter Dezi, vilket man tänker borde uttalas *Dezzi* men faktiskt uttalas *DEEZ-eye*. Mannen tycker om namnet. Han tycker att det låter som *desire*.

Det finns anledningar till att mannen är så tunn och blek, lik den pojke han en gång var och olik mannen som bodde i French Landing, Wisconsin. Under en presskonferens i staden med sina ölbryggarvänner och en snut vid namn Dale Gilbertson sköt en hämndlysten kvinna – Wanda Kinderling hette hon – mannen i bröstet. Kulan snuddade vid hjärtat. Han borde ha dött, men gjorde inte det eftersom en annan vän, Speedy Parker, tog med honom till en annan värld, *den här världen*, där han tillfrisknade. Vilket i sig var ett mirakel.

Mannen kan återvända till landet han kommer ifrån – ett land av bygdemarknader, flerfiliga motorvägar, skolskjutningar och nationaldagsparader – men bara under korta perioder. Om han stannar för länge kommer gamla sår att gå upp igen, inklusive det i hans skadade hjärta. Han får ont i huvudet och musklerna

försvagas, huden täcks av röda utslag, han får svårt att svälja och blir lätt andfådd. Men han *måste* återvända då och då. Det finns ett pris att betala för mirakel, för att han får bo i den vackra, fridfulla kuststaden Dezi, och det priset betalar han inte bara för sig själv utan också för andra.

I Mittvärlden, som mannen kallade Territorierna när han var pojke, finns ett ord för personer som knyts samman av ödet. Det ordet är *ka-tet*. Mannen gillar inte att använda det ordet för att beskriva de fyra männen och kvinnan som förlitar sig på honom, men ibland – oftast mitt i mörkaste natten, när han inte kan sova – erkänner han för sig själv att ordet onekligen passar bra. Hur det hände, hur denna bekymmersamma *tet* uppstod, är inte mycket till mysterium. För att göra en lång historia kort kunde han inte rå för det som skedde. Det var (det *är*) så enkelt som att han vill ge vidare av det han har fått. När han själv var ute på vägarna – han tänker på det som att han gick längs *prövningarnas väg* – hade han hjälp av en vän som var fåraherde i en *ka-tet* av fåraherdar. Nu har mannen sin egen hjord att ta hand om, och vilka tilltygade små får de är.

Mannen vi först mötte som ung pojke vet att han snart måste återvända till motorvägarnas och nationaldagsparadernas ljuva land. Han har kommit att avsky de nödvändiga resorna, för hans födelseland tycks ha blivit smutsigare och galnare varje gång han besöker det, allt närmare det oundvikliga slutet som alla kommer att möta med lätt förvåning och djup förståelse. Det enda positiva är att han får träffa Dale Gilbertson, som en gång i tiden var French Landings polischef. Mannen på balkongen hade många vänner i French Landing. Vissa av dem är döda nu. Av dem som fortfarande lever är Dale den enda han hållit kontakten med, och det är alltid fint att träffa honom.

Dezi sträcker sig ner mot hamnen, på terrasser av rosa kinnasten. De bättre bemedlade invånarna – och mannen är en av dessa, åtminstone för tillfället – bor högst upp eller där omkring. Resten bor längre ner. Här i staden finns den övre medelklassen, medelklassen, lägre medelklassen, de fattiga och så, allra längst ner, hoptryckta i den fiskstinkande slummen, de utblottade som lever på allmosor

från Big Kahuna och ett fåtal människor som den här mannen, *vår* man, som gör vad han kan för dem utifrån en vilja att hjälpa som han fått av sin mor, fadern han knappt minns och mannen som tog hand om honom längs provningarnas väg.

»Precis här och nu«, mumlar han och ler.

På den högsta av de mjukt slingrande terrasserna i rosafärgad sten tronar ett kolossalt stort och spektakulärt fult McMansion i solitt trä. Detta hus, detta palats, denna monstrositet, är hem åt Edward Youngblood, också känd som Big Kahuna, eller BK som förkortning. Han är överviktig på gränsen till fet, oftast orakad, ofta illaluktande och alltid oförutsägbar. Han är slug och filosofisk, vänlig emellanåt men för det mesta grym, med humör som en som-mardag: trevligt tills åskvädret drar in.

Mannen på den rosa balkongen är, som ni alldeles säkert redan har gissat, vår gamle vän Jack Sawyer, som vi först mötte i New Hampshire och sedan träffade på nytt i Wisconsin, numera för evigt sammanlänkad med en adelsdam vid namn Sophie Sawyer, fast invånarna i Dezi kallar henne Sophie den Goda, eller ibland Skuggdrottningen. Hon gav upp tronen för att gifta sig med Jack, och tillsammans reste de längs Rena havet till detta kaotiska vilda västern till baroni. Nu när han tänker på saken inser han att mycket av det han gör för de fattiga i området (och av dem finns det många) också är Sophies förtjänst, även om hon aldrig skulle ta åt sig äran för det. Hon är delvis anledningen till att de få invånarna från Amerikasidan kan leva ett relativt bekvämt liv här i kuststaden. Men de flesta bor förstås åtskilliga balkongsnäpp nedanför Jacks och Sophies trivsamma hem.

Familjen Sawyers hus är inget palats, bara sex rum (guvernör Youngblood har minst trettio, och då är inte badrummen inräknade), men det ligger högt nog för att man ska känna friska vindar från de gröna, böljande fälten som ortsbefolkningen kallar Sänkan. Dörrarna och fönstren står nästan jämt öppna, och hela dagen blåser en varm bris. Det får honom att tänka på de östra delarna av Territorierna och Drottningens paviljong som han besökte för första gången som ung pojke, när han var en främling i ett främmande

land. Mejis är beläget vid Västra baroniernas östligaste ytterkanter, men till och med det är en relativ term.

Jack anar att Sophie är bakom honom – en pust av hennes parfym, kanske.

»Du tycks djupt försjunken i tankar, min kära«, säger hon.

Han ler. »Du talar sant.«

»Vad bekymrar eder?«

Hennes tonfall är lätt, men faktumet att hon använder det arkaiska pronomenet (fast det är förstås inte arkaiskt här i Dezi) får honom att förstå att hon menar allvar. Sophie använder så många amerikanska uttryck – *go you, totally amazing, bogus, don't make me barf* – att hon ibland låter som Territoriernas svar på en *valley girl*. Men inte nu.

»Jag måste vara borta ett tag«, säger han.

»Ah. Ärenden åt Youngblood?«

»Ja. Jag tar spårvagnen till Pernil, om den fortfarande går.«

»Du skulle kunna åka härifrån«, säger hon.

»Bättre därifrån. Enklare.«

»Du gillar den platsen, eller hur?«

»Ja.«

»Är det tunnare där? Lättare att hoppa?«

Han rycker på axlarna. Vet inte. Han vet bara att han gillar att ge sig av från utkanterna av Pernil. Han brukar slå läger där. Det är tyst. Ingen söker upp honom för att be om saker.

»Kommer du att träffa din vän?«

»Det kommer jag.«

Hon menar Dale Gilbertson. Dale är polischef i Hemingford County numera, och Hemingford County ligger i den stolta delstaten Nebraska (motto: *Likhet inför lagen*), och även om det är lätt att ta sig dit från Pernil ligger det inte nära geografiskt sett. Eller så kanske det gör det. Som Sophie gillar att säga – tusan, hon lärde sig det av Jack – det är komplicerat.

Jack kan få tag på Coca-Cola överallt i Amerika, men Dale har alltid några lådor stående ute i ladan, och cola är vad guvernör Youngblood – också kallad Big Kahuna – har fått smak för. Smak

för? Han är galen i det. I alla fall just nu. Youngblood har för vana att frossa i allt han gillar tills han blir äcklad av det. Då går han vidare. Bristen på saker som intresserar har blivit ett problem för Dezis mer nyinflyttade invånare. Visserligen var det Big Kahuna som såg till att de hamnade här (*kidnappade dem* är nog rätt ord), men nu börjar Youngblood tröttna på dem. Han insisterar på att kalla dem Jacks ka-tet, och fastän Jack ogillar uttrycket (inget ka skulle vara grym nog att pracka på honom ett så bedrövligt gäng) antar han att det inte är helt taget ur luften. Oavsett vilket känner Jack ett ansvar för dem.

»Mig inräknad är vi ett smutsigt halvdussin«, säger han och tittar ut över det blå vattnet och det fåtal båtar som ligger förtöjda där. Här uppifrån kan han se Sänkans högsta punkt och en sluttning av grönt och guld som mynnar ut i Rena havets blåskimrande dis. Fiskebåtarna har gett sig ut för dagen, och kvar finns bara rikemansleksakerna. Youngbloods båt, *Lovelock*, är störst av alla.

»I din värld skulle han ha varit oligark«, säger hon och läser hans tankar, vilket hon alltid tycks göra. »Hur, exakt, blev han så mäktig?«

»Sågen. Kvarnen. Frukodlingarna. Saltöknarna. Oljan som fortfarande pumpas ut ur de där gamla fallfärdiga borrtornen vid Citgo. Hundra hästar i Sänkan och tusentals kor. Äger kvarstadsrätten till så gott som varje fastighet i baroniet. Och så dörren, förstås.« Fast dörrens vägar är outgrundliga. »Han är ju Chiefen. Bossen. Högsta hönset. Överstetuppen. Han är ...«

»Big Kahuna.«

»Ja. Och det var alldeles för länge sedan jag träffade Dale.«

Dessutom ligger ett utmärkt antikvariat bara en dryg mil från Dales, i Lincoln, där han (förhoppningsvis) kan tillfredsställa Big Kahunas senaste samlarbesatthet: hårdkokta pangpanghistorier. Vem hade kunnat ana att man kan finna signerade detektivromaner och pulptidningar från de så kallade guldåren i den del av Mellanvästern folk bara flyger över? Det var Dale som berättade om Toren Books för honom, och Jack blev glad, men inte direkt överraskad. *Toren* är det nederländska ordet för torn, och det påstådda Mörka

tornet är en av Mittvärldens mest centrala myter. Det finns ekon mellan Mittvärldensidan och Amerikasidan. Jack tror att universum, och alla febrilt snurrande världar det rymmer, är som en ekokammare, eller kanske en spegelsal där världar, händelser och till och med människor fördubblas och mångdubblas tills de blir till skeva karikatyrer av sig själva. I de här trakterna finns ett enkelt sätt att beskriva fenomenet. *Ka är ett hjul*, säger de. *Det snurrar i all evinnerlighet och återvänder alltid till där det började.*

»Jag älskar Dezi«, säger han. »Och jag älskar dig, Sophie.«

Han får inget svar. Doften av hennes parfym är borta. När han vänder sig om är hon också det.

Dags att gå och besöka Youngblood. Big Kahuna. Det slår honom, och inte för första gången, att Youngblood kanske håller på att *låta masken växa ut*. Så brukar folk här i Dezi säga om människor som är på väg att tappa vettet.

Coca-Cola lär knappast hjälpa mot det.

2

Payton Orville väntar utanför Rosewood Halls vidsträckta portar. Det finns inget rosenträ här; Youngblood råkade bara gilla namnet. Det stora, vindlande godset är byggt av järnek, redwoodträ och skyddsglas till ett värde av lösesumman för en kidnappad drottning. Inte för att Youngblood själv är kunglig. Han måste nöja sig med att vara guvernör över Västra baronierna . . . och att vara Big Kahuna. Det är, har Jack försäkrat honom (och Payton bekräftat), ärofyllt i Amerika.

Gräsmattan pryds av färgglada, ändlöst roterande vindsnurror. De väldiga portarna flankeras av önskebrunnar i plast från Pedros Bra-att ha-saker i Hemingford Home. En plastfigur av Marilyn Monroe står vid ena brunnen (och håller ner den fladdrande klänningen) och vid den andra kikar plast-Dorothy och hennes lilla hund, Toto, fram. På dörrmattan, också den inköpt hos Pedro, står det QUITCHABITCHIN. Alla dessa godbitar har Jack Sawyer köpt åt Youngblood som ett slags hyllning. BK förstod först inte vad det

stod på dörrmattan, men när Jack väl förklarade tjöt han av skratt.

»Han behöver mer plastbling«, säger Payton och pekar mot vindsnurrorna.

Jack skrattar. »Är det så du kallar det?«

»Så säger *alla*. Vad sägs om en sådan där liten ballonggubbe som bugar och har sig? Finns det sådana på stället du åker till?«

»Visst. På biltvättar och i billiga möbelaffärer.«

»Vad som helst för att få honom på gott humör«, säger Payton när de kliver in på Rosewood och går längs den till synes ändlösa entréhallen. På bägge sidor hänger väggbonader. En del ser dyrbara ut, snudd på kungliga. Annat är vulgärt krimskrams som råkat vinna Youngbloods gillande. Mellan värdigt kungsblå sammetsdraperier tronar en glasögonprydd Mona Lisa samt en väggmålning med Nicolas Cages många ansikten och roller.

Jack går med långa kliv. Payton, som är mer åt det korpulenta hållet, får svårt att hänga med. »Han har varit på ett helt jävla vidrigt humör senaste tiden. Bara en liten varning.«

»Inte bara senaste tiden«, säger Jack. »Han är alltid på ett jävla vidrigt humör.« De har sänkt rösten båda två.

»Där sa du något sant.«

Utanför dubbeldörrarna som leder in till BK:s »audienssal« (i själva verket ett överdimensionerat vardagsrum) står ett bord. På bordet finns en vas med gillyblomster och en skämtartikel som Jack också hittade på Pedros när han senast befann sig på Amerikasidan. Den består av två halva pilar, sammanbundna av en tunn tråd. Payton drar den över det stripiga, glesnande håret så att det ser ut som om pilen gått rakt genom skallen.

»Charmerande«, säger Jack. »Jag trodde att du hade glömt bort den där.«

»Jag har väntat på rätt tillfälle.« Om Payton sänkte rösten ännu mer skulle han viska. »Hans humor är som ett litet barns, som du säkert vet. Vet du vad min största skräck är? Att han snart ska skratta så att han kiknar medan den där snubben Ayden hugger av mig huvudet. Snacka om skrattfest.«

»Du skojar.«

Payton ger honom ett blekt leende och låter ett knubbigt finger cirkla vid örat. Det är så barn på Amerikasidan brukar göra för att visa att någon har en skruv lös. I Dezi betyder det att någon håller på att låta masken växa ut.

Ingen vet bättre än Jack hur snabbt Youngbloods humör kan skifta, att det han inte kan få nog av ena dagen är dumt och dödstrist dagen därpå.

Innan Jack hinner säga något för att muntra upp Payton – när allt kommer omkring är Pay Big Kahunas hovnarr – klistrar den grånande, överviktiga flyktingen från Reno, Nevada, på ett jättestort leende och slår upp dörrarna. Han är hjulbent och går på ett gungande, vaggande vis som ser väldigt roligt ut, om än på ett politiskt inkorrekt sätt. Nu går han längs mattan som föreställer revolvermän och deras damer från det mytiska, sedan länge svunna kungariket Gilead. Han slår ut med armarna, pilen sticker från ena sidan av huvudet och skaftet från den andra.

»Ledsen att det tog sådan tid, sai Youngblood, men jag har en hemschk *hemschk* huvudvärk!«

Youngblood sitter på en tronliknande soffa med sin senaste barbieflickvän vid sin sida. Han stirrar på pilen, sedan bräker han av skratt.

»Kass i kistan också«, säger Payton och klämmer på något i de trasiga byxornas ficka. En lång, ljudlig fjärt hörs från de nedre regionerna.

»Pilen är rolig, men jag har hört pruttkudden alldeles för många gånger förut. Ge mig den. Pilen, inte fjärtisen.«

Jack hoppas att Payton inte ska hamna i trubbel. Edward Youngbloods barnsliga humor och förkärlek för vulgära amerikanska plogleksaker lyckas bara nätt och jämnt maskera ett lynnigt temperament. Han påminner Jack om vårvädret i Wisconsin, där soliga och varma morgnar ofta följs av mörka, slaskiga eftermiddagar. Och så är det den där känslan av att han sakta börjar tappa förståndet.

Payton lämnar över låtsaspilen. Youngblood trycker fast den mot sitt eget huvud, sedan tittar han på barbiedockan, som är blond,

knappt påklädd och knappt tjugo. Han kastar sig framåt. »*Han sköt mig!*« skriker han åt henne med saliven sprutande i luften. Hon ryggar undan för hans purpurroda ansikte. »*Det feta lilla fanskapet sköt mig, AH-HA-HA-HA!*«

Han tar bort pilen och sätter den mot blondinens huvud. »Nu har han skjutit dig, Darrie! Vad ska vi göra med 'an? Slita 'an i stycken? Koka 'an i olja?«

Hon säger inget, verkar inte ha något svar. Youngblood trycker handen över hennes ansikte och knuffar bort henne, vilket påminner Jack om en gammal film han såg med sin mamma, där James Cagney tryckte upp en halv grapefrukt i ansiktet på Mae Clark. Youngblood sliter bort skämtpilen och kastar den åt sidan. Sedan säger han till Payton: »Ut med dig. Låt de vuxna prata ifred.«

Payton skyndar sig mot dörren, ryckigt och vaggande. Svetten pärlar sig i pannan. Han ler ner mot golvet, och Jack måste kliva åt sidan så att de inte krockar med varandra. Pay är nästan i säkerhet när BK ryter efter honom. »*Du börjar tråka ut mig, din skitstövel!*«

Payton ger honom en hetsig liten vinkning som kan betyda *hejdå, hejdå, verkligen ledsen* eller *jag börjar också bli uttråkad av mig själv*, och så går han sin väg och stänger dörren bakom sig. Pilen ligger kvarglömd på golvet.

»Du«, säger Youngblood till Jack. »Kom hit. Vi ska hålla palaver.« Sedan, till barbiedockan: »Ut.«

Hon går sin väg i ett virrvarr av genomskinligt tyg som inte gör mycket för att dölja kroppen, vilken är rätt otrolig. Youngblood säger ett enda ord innan hon försvinner. Fastän Jack talar Dezis dialekt är Youngblood omåttligt nyfiken på alla fula amerikanska ord. Han har lärt sig ett par av dem och det är ett sådant han spottar efter Darrie nu.

»Fitta.«

Flickan stannar inte upp, men Jack tycker sig höra en kvävd snyftning innan hon försvinner ut genom sidodörren. Jack funderar på att protestera – försiktigt, diplomatiskt – men bestämmer att det vore slöseri med tid. Edward Youngblood är Chiefen, och som Jacks gamle vän Dale skulle ha sagt: Han måste göra det han måste

göra. Men Jack tycker att det är märkligt, att Youngblood kan vara så hetlevrad och lättuttråkad i en värld som är full av både magi och relikier från en svunnen civilisation, relikier som nästan känns magiska, de med. Dörren till Amerikasidan, till exempel, som BK svartsjukt vaktar.

Tja, han växte upp här, tänker Jack. Blev förmögen här. Det är därför han kan ta det otroliga för givet.

»Gå fram, sa jag«, säger Youngblood och slår ut med armen i en kunglig gest. Han har på sig en kashmirrock i samma färg som torkat blod. Dale beställde den på nätet, och Jack tog med den till Dezi eftersom Amazon inte levererar till Mittvärlden. Åtminstone inte än.

Jack slår sig ner på soffan bredvid Youngblood. Sittdynan är fortfarande varm efter Darries nyligen utkastade rumpa.

Fast han lovat sig själv att hålla tyst kan Jack inte det. Inte helt och hållet. »Hon är väldigt ung. Du borde kanske vara lite snällare mot henne?«

Youngblood viftar bort det med en ny, överdådig gest med armen. »Hon är . . . vad var det du sa en gång . . . dum som spån? Jag gillar det. Dum som spån, dum som en åsna, en söt idiot. Föräldralös. Pappan dog när hans fiskebåt sjönk. Mamman dog när hon födde den sista av alla små snorungar hon klämde ur sig. Darrie svalt och gick runt och sålde vildblommor – säkert plockade i trädgården hos sådana som är mer värda än hon – när Ayden fick syn på henne och tyckte att hon var soffvärdig.«

»Soffvärdig«, säger Jack bistert.

»Jag börjar tröttna på henne.«

»Hon är . . . «

Big Kahuna avbryter honom. Det är han bra på. »En fitta. En soffvärdig fitta. Jag tror på att säga som det är. Men jag vet att du är blödig, Jack, men du behöver inte oroa dig för Darrie. Snart skickar jag henne till Understaden med tillräckligt hög kredit för att klara sig ett år. Två om hon är sparsam. Fast hennes sort är aldrig det. Hon lär använda min kredit tills den är slut, och sedan utnyttja mitt goda namn tills det inte längre funkar, och då kommer hon att stå nere i

hamnen och sälja blommor igen. Eller sig själv, om hon får smak för putch.»

Jack vet att *putch* inte ska förväxlas med *putsch*, som uttalas med »u« i stället för »a« och är ett våldsamt sätt att störta en regering. Putch, en starkt beroendeframkallande, tjärliknande substans gjord på djävlagräs, kommer bara att störta den som använder det i fördärvet. Månader av lyckorus följs av ett år eller två av rent helvete, och sedan kommer döden. Vilket känns som en befrielse.

»Vad grunnar du på, sai?»

»Jag har nästan slut på drakblod.»

En gång sa Jack till Youngblood att invånarna i Nepal – ett högt beläget land fullt av mäktiga berg – kallar Coca-Cola för drakblod. Youngblood tog fasta på det, så som han tagit fasta på många av Jacks uttryck, så som ordet han använde för att beskriva Derrie, och så som han tog fasta på skämtdörmattan med texten QUITCHABITCHIN. När han väl fattade skämtet, vill säga. Då vrålade han ut sitt farliga, halvgalna skratt.

»Allt passar bra till cola«, hade Jack svarat.

»Du talar sant, Jack. Jag är också intresserad av den här.»

Han böjer sig fram (det behövs ingen pruttkudde för att hans nedre regioner ska börja bröla) och från undersidan av soffan trollar han fram Toren Books sommarkatalog från 2025. Det var ett par år sedan, tror Jack. Tiden i Mittvärlden och tiden i Amerika går olika fort. Ibland tycker Jack att det känns som om tiden går snabbare här, men ibland tycks tiden i stället sakta ner. Bäst att inte tänka för mycket på det.

Youngblood bläddrar igenom katalogen och visar Jack en pocketbok han mycket väl känner till: *Dödlig last* av Dan J. Marlowe, skriven 1960, utgiven av Avon Books, ursprungspris trettiofem cent. Jack borde känna till den: han köpte den åt Youngblood på Toren Books, inte för trettiofem cent utan för hundrafemtio hederliga amerikanska dollar. Den står nu i Youngbloods bibliotek tillsammans med många andra böcker som Jack har köpt. Jack lyckades övertala Karl Toren att sänka priset från tvåhundra genom att påpeka att flera av sidorna var snedlästa.

»Den har jag redan hittat åt dig, sai.«

»Det vet jag väl. Tror du att jag är en korkad *ka-mai* . . . «

»Aldrig i livet.«

Youngblood ger honom Kungliga Nickningen Nummer Två.

»Bra. Jag vill ha en till av den killen. I Torens katalog står det nånting, nånting *Död*.«

»*Spelets namn är död*«, säger Jack.

»Ja, okej. Jag gillar omslaget, det är en man som blir skjuten i en tellekiosk. Och jag vill ha den signerad.«

»Om den redan har sålts . . . «

»Då vet Toren var han hittar en till. Enligt katalogen går ett exemplar i nyskick för sexhundra dollar. Antagligen vad du skulle kalla skitpatt.«

»*Skitsnack*.«

»Om du säger så. Skitsnack. Köp den åt mig, så vinner din ka-tet lite extra tid. Fast varför du fortsätter att stödja det där jävla *an-tet*-paket är ett mysterium för mig.«

Såklart att det är, tänker Jack.

»Jag fixar colan«, säger Jack, »och jag ska se om jag kan hitta boken, men jag lovar inget. Var det bara därför du ville träffa mig?«

»Nej. Kommer du att träffa din vän? Day?« Youngblood kan säga *fitta*, men Dale verkar vara för svårt.

»Jag hoppas det«, säger Jack avvaktande.

»Så du åker till Pernil?«

»Ja.«

»Efter att du . . . vad kallar du det? Flippar?«

»Hoppar över.« Det är vad han har kallat det sedan han var pojke. »Jag brukar säga att jag hoppar över.«

»Efter att du hoppat över vill jag att du beger dig söder om Vildmarkerna. Du minns Vildmarkerna, va?«

»Det gör jag.«

Han minns dem alltför väl. Vildmarkerna sägs vara mindre farliga nu för tiden än när han reste igenom där med sin barndomsvän Richard Sloat – Rationelle Richard kallad – men det är ändå ett otäckt ställe. Frukansvärda ting hände där för länge sedan – *delah*,

som man brukar säga i de här trakterna medan man knycker vagt med handen uppåt i luften, som för att visa att det är så länge sedan att det inte går att räkna. Richard Sloats far öppnade gruvorna i Vildmarkerna igen, och det gjorde att marken förgiftades av utsläpp. Morgan Sloat var inte direkt vad man skulle kalla miljömedveten. En gammal gubbe sa en gång till Jack att om han tänkte stanna länge i den delen av Territorierna borde han ha på sig blykalsonger.

»På gränsen till Vildmarkerna ligger en stad som heter Revin, eller möjligen Reevin. Något i den stilen i alla fall. Sjuttio hjul eller så från Pernil. Hur mycket är det med ditt sätt att räkna?»

»Ungefär lika mycket.«

»Det är den sista staden innan allt tar slut. Fråga efter Stora Gluggen där. Fråga många och lyssna uppmärksamt. Res dit. Kom tillbaka och berätta vad du såg och hörde om Gluggen. Du kanske har hört historier om det i Pernil.«

»Varför ska jag åka dit?»

»Hestin är oroad.« BK talar om den enda rådgivaren han faktiskt lyssnar på. »Han känner att Stora Gluggen är en allt farligare plats.«

»Farlig? Hur?»

En ny, grandios gest med rockärmen. Det kan betyda att Jack Sawyer inte har något med det att göra; det kan betyda att Youngblood inte vet.

»Vi pratar vidare när du är tillbaka. Då kommer du att veta mer. Ta med dig Payton, han behöver se hur världen ser ut utanför Dezi. Säg åt honom att om han inte vill bo i den världen, om han vill fortsätta leva på mina allmosor, ja, och dina, det erkänner jag gärna . . . då vore det bra om han kunde förbättra sin, vad brukar du kalla det nu igen? Sin *sh tick*?« Det ordet uttalar Youngblood perfekt.

»Han måste stanna i Pernil. Han kan inte följa med mig till Nebraska, för . . .«

Ännu ett avbrott; BK är expert på dem. »Jag vet att han måste vänta på dig. Det får bli ett avskräckande exempel för min . . . vad kallade du Payton? Min fjärtör?»

»*Farceur*. Det är ett finare ord för . . .«

»Jag vet, jag vet, men jag gillar fjärtör bättre. Han går ju jämt

runt och klämmer på den där saken. Jag vet varför han inte kan följa med dig till Amerikasidan. Du är något alldeles särskilt, grabben. Unik i ditt slag. Det är därför jag behåller dig. Inte bara därför, du är bra till annat också, men det är en stor anledning. Så förolämpa inte min intelligens, är du snäll.»

Nej, tänker Jack, det skulle jag aldrig drömma om.

3

Dezis myllrande shoppingstråk kallas Understaden och består av fyra eller fem slingrande kullerstensgator fullproppade med små butiker. Många av varorna – frukt, grönsaker, färsk fisk – ställs ut i tråg eller kärror längst ut i gränder som kallas *closies*. De vitt skilda dofterna, extra starka i den salta havsbrisen, är sagolika. Mot slutet av dagen ligger stanken av rutten, osåld fisk tung över rännstenen. Det är mindre sagolikt.

Jack vet var han ska hitta mannen han söker i Understadens vimmel av kunder och flanörer. Payton är vanemänniska. Och mycket riktigt, där är han – denna bärare av skämtpilar och kramare av pruttkuddar, han som alltid skojar om mannifolket eftersom skämt om polacker och irländare inte går hem här. Han står utanför Caidens Godis och stirrar in genom skyltfönstret likt ett övervuxet (för att inte säga överviktigt) barn. Med sig har han Mary Klee, den enda kvinnliga medlemmen av vad Youngblood älskar att kalla Jacks ka-tet.

Payton är högste hönsets hovnarr, åtminstone tills vidare; Mary Klee var hans spådam. Det vill säga, tills BK sparkade ut henne från sitt överdådiga gods för att hon inte kunde spå på befallning. Hon är lika mager som Payton är rund, en sjavig blondin med hår som diskvatten och ögontatueringar i handflatorna. Ett bra tag efter att hon kom till Dezi – headhuntad av Youngbloods alltid lika handlingskraftiga (och rätt obehagliga) allt-i-allo, Ayden Hestin – levde hon ganska gott som Youngbloods favoritmagiker. »Jag levde i sus och dus«, brukar hon säga när hon pratar om den tiden, oftast med ett sorgset leende och tårar i ögonen. »Massor att äta och dricka.« Särskilt det sistnämnda.

Hennes referenser var onekligen goda: vid ett par tillfällen hade hon hjälpt polisen att hitta försvunna barn, ett i Rochester, New York, och ett i Glendale, Kalifornien. Båda barnen återfanns döda, vilket var något av ett bakslag (och en stämningsdödare, minst sagt), men de sörjande föräldrarna fick i alla fall ett avslut. Dessutom fanns det kroppar att begrava.

En kort tid var Mary Klee något av en halvkändis på Amerikasidan, en sorts kvinnlig Edgar Cayce. Hon dök upp i tv-program som *Inside View Tonight* och *Unsolved Mysteries*, alltid upplyst underifrån så att spökliskt fladdrande skuggor föll över det smala ansiktet. Hon hade en nasal röst som kunde rättas till med hjälp av den obligatoriska, och alltid lika kusliga, ekomikrofonen. Hennes djupa kärlek till klara vätskor som gin och vodka var desto svårare att få bukt med. Efter att ha dykt upp full till en inspelning av *Good Morning America* förlorade hon den lilla trovärdighet hon hade.

Hög på uppåttjack och ångorna från den kortlivade karriären som berömt medium behövde hon inte direkt kidnappas för att följa med Ayden till Dezi (senare berättade hon för Jack att hon hade trott att det var en ö i Karibien). Inte förrän hon insåg att det skulle bli problematiskt att ta sig tillbaka till Amerikasidan. *Rejält* problematiskt. För alla utom Ayden är det förenat med katastrof att försöka ta sig tillbaka till Amerika genom Edward Youngbloods dörr bakom trädgårdens murar. Enligt Ayden hamnar den som försöker i det mörka ingenmansland som kallas todash.

Många är de charlataner som skor sig på att låtsas vara synska, men Mary Klee var inte en av dem. Hon hade inte mycket till fantasi och saknade helt förmågan att snappa upp de där små signalerna för att få den lättlurade att häpna. Det berodde, ironiskt nog, på att hon vid några enstaka tillfällen faktiskt hade varit synsk på riktigt. Jack har själv upplevt Marys klarsynta sida. En gång fann han en av Sophies ringar – en smaragdring – precis där Mary sagt att den skulle ligga, under en soffkudde.

Men med Youngblood fick Mary snabbt slut på klärvoajant bränsle, eller så drabbades hon av gammal hederlig prestationsångest. Hur som helst tröttnade BK snabbt på hennes vaga förutsägelser.

Klyschor i stil med *Du kommer att möta en lång, mörk främling* eller *Akta dig för den rödhåriga kvinnan* dög helt enkelt inte för Edward Youngblood.

Han kastade alltså ut Mary, och om det inte vore för Jack skulle hon för länge sedan ha svultit ihjäl eller blivit landsförvisad norrut för stöld. Jack intalar sig själv att han gjorde det för att hon hade hittat Sophies ring, men Sophie vet bättre. *Du är svag för lipsillar*, har hon sagt till Jack. »Lipsill« är ett uttryck hon snappat upp från Youngbloods kioskdeckare. Jack brukar läsa godbitarna högt för henne – hon älskar sexscenerna – innan han överlämnar böckerna till Youngblood så att de kan ställas in i hans bibliotek. BK älskar de blodtörstiga omslagen till romaner av folk som Richard S. Prather och Jim Thompson, och han gillar den coola slangen, som alltid förblir på engelska även efter resan över till Mittvärlden. Hur mycket, eller hur noggrant, BK läser böckerna han samlar på är oklart. (Jack är inte säker på att BK kan läsa så värst bra på vare sig högspråk eller engelska.) Youngblood gillar att säga *spånken* i stället för whisky och brukar påpeka att Darrie har *fantastiska rattar*. Han tycker om när Jack eller George Elgin läser upp pang-pang-scenerna för honom, men Jack begriper sig inte på Youngbloods samlarmani och försöker heller inte göra det.

Jack önskar att någon i hans ka-tet av amerikanska olycksfåglar i förskingring – *bara en*, brukar han säga till Sophie ibland, *är det för mycket begärt?* – ska visa sig vara användbar, men ingen av dem är det. Jovisst, de tar ett par ströjobb här och där, och Payton har det där giget som Edward Youngbloods personliga komiker, men för det mesta är de lika värdelösa som ett par tuttar på en tjur.

Mary Klee driver runt i Understaden likt ett rastlöst spöke, oftast i sällskap av Payton. De kanske till och med bor tillsammans. Jack vet inte helt säkert och har inget behov av att ta reda på det.

Plötsligt bestämmer sig Jack för att om Payton nu ska följa med honom till Pernil kan han lika gärna ta med sig Mary också. Vem vet, kanske kan hon nyktra till (på fler sätt än ett) av att få se världen utanför Dezi.

»Jack!« ropar Payton. »Du känner inte för att köpa en ET åt en

utsvulten stackare, va?» Han talar om de leende gröna männen och kvinnorna i skyltfönstret till Caidens Godis, små delikata munsbitar: mintiga utanpå och chokladiga inuti. En lång rad av dem slingrar sig mellan de olika bakverken likt pappersdockor.

»ET ringa hem«, säger Mary och ler stort. Den filmen kom först fem år efter Marys bortförande. Mary Klee har jämt ett stort leende på läpparna, och Jack misstänker att det är delvis därför Youngblood störde sig på henne. Hans personliga spådamer ska vara kusliga, gärna en aning ondskefulla. Mary stämmer inte alls in på det. Hon påminner mer om en hundvalp som har sparkats gång på gång men ändå inte gett upp hoppet.

»Vad säger ni om att ta spårvagnen till Pernil med mig?» frågar Jack.

»Gudars«, säger Payton. »Jag vet inte. Det är rätt långt.«

»Och smutsigt«, tillägger Mary. »Dammigt. Farligt, kantänka.«

»Låt mig fundera på det«, säger Pay.

»Det var ingen fråga«, säger Jack.

»En order, med andra ord?» Payton ser märkligt sur ut för en man som ska få folk att skratta. »För ingen ger mig order, förutom BK.«

Jack svarar inte, och Pay förstår direkt vad det betyder.

»Jaha«, säger Pay. »Skit också.«

»Se det från den ljusa sidan, Pay. Om du håller dig borta ett tag kanske han börjar tycka bättre om dig igen.« *Eller inte*, tänker Jack.

Han vänder blicken mot Mary.

»Och du. Om han får syn på dig under en av sina utflippade shoppingturer här nere, eller om Ayden råkar se dig, då lär de bli påmind om vilket uselt jobb du gjorde som hans personliga spådam...«

»Jag befinner mig i en svacka, bara«, säger hon och sträcker på sig, talar med en sorts trasig värdighet som får Jack att känna sig som ett svin. »Det händer faktiskt medium rätt ofta.«

Jack fortsätter, fast han inte riktigt vet varför. »... och trycka in dig genom den där dörren i trädgården, där du skulle få hänga i Skymningszonen. Typ för alltid.«

Hon ser rädd ut. Pay lägger armen om hennes beniga axlar, och

nu känner sig Jack som ett ännu större svin. *Varför gör jag det här?* frågar han sig själv. Han vet inte, för de är riktiga förlorare båda två, och de lär inte hålla käften en sekund under den långa resan, men han har lärt sig att lita på magkänslan.

»När?» frågar Pay. »Nästa vecka? Ja, jag antar att jag kanske kan ...«

»I morgon. Möt mig vid stationen klockan nio.«

»Och om spårvagnen inte kommer?» frågar Payton och lyckas knappt dölja hur hoppfull han är. »Det gör den inte alltid.«

Jack vet det mycket väl. Sträckan har varit otrafikerad en längre tid, men den ständigt lika företagsamma Ayden Hestin har fått den att trafikeras igen, åtminstone då och då. »Då vet jag inte. Men vad säger du om ett par gröna män? Skulle det smaka just nu?»

»ET ringa hem!« utbrister Mary. »Jag ska bita av dem skallarna, för fan!« Hon skyndar mot godisaffären.

Det slår Jack att man kan undra varför mytomspunna varelser från yttre rymden ser nästan exakt likadana ut i Amerika och Territorierna. Men precis som med så mycket annat med det liv han lever – och har levt ända sedan han var tolv – är det en fråga som inte bör övervägas alltför noga.

4

Stärkt av två ET-kakor börjar Jack klättra uppför Stora vägen mot hemmet han delar med sitt livs kärlek. En gång i tiden fanns det en bergbana, men nu är den inte mer än en trasig, rostig vrakdel som hukar sig halvvägs upp längs rälsen. Det är samma sak med många av den här världens underverk: det finns inte längre någon som minns hur man lagar dem. En gång fanns Det gamla folket, men ... *delah*.

»Jag är hemma«, ropar Jack. »Åtminstone ett tag till. Jag ger mig iväg till Pernil med Pay och Mary Klee i morgon klockan nio. Fråga mig inte varför jag tar med mig dem, för det vet jag inte.«

»Du gör det för att Mary är en stenläcker brud!« ropar Sophie från köket. *En stenläcker brud* är en roman av Jim Thompson (signe-

rad, förstautgåva, gott skick) som Jack skaffade åt BK, och Sophie använder uttrycket så fort hon får tillfälle.

»Kanske en gång i tiden«, säger Jack.

Han går ut på balkongen och tittar ner mot den livliga lilla staden, tar in världen som nu är *hans* värld. Egentligen behöver han inte stanna här och låta sig hunsas av en småstadsoligark som mer eller mindre styr hela handeln både till land och till havs, men han har sina anledningar. Sophie är här. Det är den främsta anledningen. Hon är här och här kommer hon att stanna. Så han stannar också. Att arbeta för Edward Youngblood, inklusive lite skitgöra här och där, är ett litet pris att betala för att få vara med henne.

»Vad vill du ha till middag, min kära?«

»Det spelar ingen roll.«

Hennes parfym. Så söt, men ändå så avlägsen. Den spelar roll. Det mörkt gyllene skimret i hennes hår. Det spelar roll. Och den jade gröna kjorteln hon begravdes i.

»Spelar ingen roll.« Han säger det igen, utan att vända sig om. När han står med händerna mot räcket och blickar ner över Dezi medan eftermiddagens skuggor djupnar är det lättare att tro att hon fortfarande är kvar här, och inte i graven sedan tio år tillbaka.